

צללח עבד-אל-צבור

הבריות בכפר שלי

הבריות בכפר שלי כבני בוזים טורפים הם
קול זמרתם כרטט חרף בזויף
אושת שחוקם כאש עלי זרדים
פסיעותיהם – עוד קט שוקעים בארץ
ויש שהם רוצחים, גונבים, שותים, מגהקים
אולם הם אנשים
וטוב לבם עת בכיסם פרוטה
וכן מאמינים הם בגזרה.
ליד מבוא הכפר יושב לו מצטפא, דודי
אוהב הוא את המצטפא
ושעת בין השמשות הוא מבלה
אפוץ פנים נוגים.
הוא מספר להם ספור, לקחי חיים
ספור אשר אותם מפעים בעצב של כליון
עד שפורצים בבכי חנוק
כובשים עינים בעפר
בוהים
לעבר האימה העמקה, הריק, הדומיה:
מה טעם לאדם בעמלו, מה טעם החיים?
הו אל?
השמש אות התגלותה, הסהר מצחה
וההרים האלה כס מלכות-עולם שלה

וְכָל אֲשֶׁר תִּגְזֹר יָקוּם, הוּא אֵל!
 פְּלוּנֵי בְּנֵה, טַפְס־עֵלֶה, הַקִּים לוֹ מִבְּצָרִים
 וְאַרְבָּעִים חֲדָרֵי טְרַקְלִין שֶׁנִּמְלְאוּ זָהָב נּוֹצֵץ
 אוֹלָם בְּעָרֵב קְלוֹשׁ הַדִּים מִלְּאֲךָ הַמּוֹת הַתִּיַצֵּב
 פְּנִקְס וְעִיר לוֹ בִּימִינוֹ.
 הוֹשִׁיט מִלְּאֲךָ הַמּוֹת אֶת מְקֻלוֹ
 לְחַשׁ אוֹתוֹת "הִיֵּה", לְחַשׁ אוֹתוֹת "הִיֵּה" –
 וְנִשְׁמָתוֹ שֶׁל הַפְּלוּנֵי בַתְּפֶת מִדְּרָדְרֵת.
 (הוּא אֵל)
 עַד מָה אֶכְזֹר אֶתָּה, אֶכְזֹר הוּא אֵל!)

אֶתְמוֹל בִּקְרָתִי בִּכְפָרִי.
 דוּדִי, דוּד-מִצְטַפֵּא נִפְטֵר
 וּבְעֶפֶר רִפְדוֹ לוֹ אֶפְרִיזוֹן.
 לֹא, מִבְּצָרִים הוּא לֹא הַקִּים (בְּקֶתֶה שֶׁל טֵיט הֵיִתָּה לוֹ)
 אַחֲרֵי אַרְוֹן בְּלֵה שְׂאֵת גּוֹפּוֹ נִשָּׂא
 הִלְכוּ אַךְ שְׁגִלִּימוֹת-פִּשְׁתָּן בְּלוֹת לָהֶם
 וְלֹא זָכְרוּ לֹא אֶת הָאֵל וְלֹא אֶת מִלְּאֲךָ הַמּוֹת
 וְלֹא אוֹתוֹת "הִיֵּה"
 כִּי שְׁנַת רָעֵב הִיא הַשָּׁנָה.
 וְלֵיד פֶּתַחֹ שֶׁל קֶבֶר קָם לִפְתַּע יְדִידִי חֵ'לִיל
 נִכְדוֹ שֶׁל מִצְטַפֵּא דוּדִי
 וְכֹאֲשֶׁר לְעֶבֶר הַשָּׁמַיִם אִמְתוֹ הוֹשִׁיט
 גָּעֵשׁ בְּשֵׁתִי עֵינָיו מִבֵּט שֶׁל בּוֹז
 כִּי שְׁנַת רָעֵב הִיא הַשָּׁנָה.

גליון 7, ינואר-מרץ 1978

מערבית: ששון סומך